

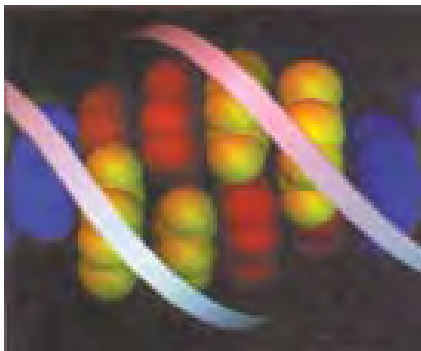
Imaginea din fața dumneavoastră, dragi cititori, nu este o pictură - și totuși este o operă de artă. Autorul ei ? Însuși Dumnezeu ! Ceea ce vedem este una dintre reprezentările materialului nostru genetic, o dispoziție a DNA-ului în spațiul său infinitezimal.

Există însă lucruri și mai fascinante cu care ne încântă descoperirile geneticii. De exemplu, faptul că perechea inițială unică - Adam și Eva - ar putea fi "regăsită" în suita de "evenimente" petrecute în laboratorul cromozomilor umani, evenimente perfect analizabile.

Sau că există o relație între specificitatea liniilor din palmele noastre și cea a propriului nostru caracter, semn unic, ce începe în momentul în care nu "măsurăm" mai mult decât o fracțiune de milimetru.

Aceste descoperiri, făcute de genetiștii Jérôme Lejeune, primul președinte al **Academiei Pontificale pentru Viață**, surprind și invită la alte

Orizonturi spectaculoase



orizonturi de reflecție decât cele din spațiul mărunț al obsesiilor zilnice. Orizonturi spectaculoase, în care tainele vieții, ce ni se deschid, cheamă cu atât mai intens la apărarea demnității ființei umane, în toate stadiile existenței sale, din momentul conceperii și până la moartea naturală. În mijlocul disputelor aprinse ale zilelor noastre pe aceste teme, bioetica, știință de dată recentă și de maximă actualitate, este intens "slujită" de Academia Pontificală pentru Viață, aflată la zece ani de existență. Episcopul Elio Sgreccia, vicepreședintele acestei instituții, autorul unui "Manual de bioetică", tradus în mai multe limbi, printre care și în română (ediție apărută în anul 2001 la Editura ARCB) este încrezător în faptul că vocea apărătorilor vieții se va face auzită, înțeleasă și urmată, depășind "zidul" absurd, construit de civilizația morții, în experimentele și industriile care manipulează viața umană ca pe un simplu obiect.

Mai actuală ca oricând este reflecția asupra prețului vieții, în timpul de pregătire spirituală pentru sărbătoarea Învierii !

MARINA FARA

Monseniorul Ghika - Apostol al carității

Iluminat de învățătura Sfântului Apostol Paul, care dă carității înțâietatea asupra celorlalte virtuți, el descoperi că mijlocul cel mai eficace pentru a ajunge la unitatea creștinilor era acela de a-i lumina printr-un orbitor fascicul de iubire frățească.

Astfel, înainte de toate, în 1904, locuind la Salonic la fratele său - consul general al României - el se consacră îngrijirii bolnavilor spitalului condus de

o admirabilă Fiică a Sfântului Vinčențiu de Paul, Sora Pucci. Revenit la București, el o cheamă acolo pe sora Pucci pentru a întemeia Casa Fiicelor Carității, devenită ulterior importantul centru medical de pe șoseaua Jianu, ocupată de comuniști când guvernul sovietic a desființat comunitatea și le-a alungat pe călugărițe.

Tot în colaborare cu sora Pucci, Prințul Ghika organizează spitalul (lazaret) pentru victimele holerei, pe durata campaniei militare din iulie 1913, când Bulgaria ataca pe sârbi și pe greci; acest spital a fost înființat datorită prințesei Maria, devenită regină a României. Regele Carol I, care nu a decernat nici o decorație de război în timpul acestei campanii fără luptă, a conferit totuși o singură decorație: lui Vladimir Ghika, pentru serviciile eminente aduse bolnavilor de holeră.

Pentru a fi mai mult în întregime al lui Dumnezeu și al săracilor săi, abatele Ghika renunță la partea sa din patrimoniul familial. Astfel "degajat", el se consacră neobosit unui apostolat care va scoate puterea miracolelor sale din nimicirea de sine în slujirea tuturor; catolici și ortodocși, bogați sau săraci, necredincioși și hulitori, vor fi prietenii lui. Către această perioadă își scrie el "Gândurile pentru succesiunea zilelor", un fel de testament spiritual care poartă amprenta unei înalte spiritualități. Umblând în vis și realitate, el merge în căutarea sufletelor celor mai împietrite, a celor mai încercate, a celor mai pline de noroi, a celor mai neliniștite, a celor mai revoltate. [...]

Iubirea lui pentru suflete, setea lui de a le redresa și a le conduce la mântuire, atașamentul lui de cei nefericiți sunt atât de intense încât îi vor sugera cea mai sublimă întreprindere temerară. [...] El se va instala curând în cartierul Villejuif, în plină "zonă roșie" într-o baracă ciudată; construiește o capelă comparabilă cu grajdul din Betleem, în care îl pune pe Cristos la îndemâna unei populații care avea nevoie să fie evanghelizată, tot atât de mult ca aceia care, la antipozii civilizației, încă nu au primit deloc luminile Evangheliei.

În cea mai mică parte a acestei barăci de cale ferată, devenită locuință regală pentru Prezența Divină, o scândură mobilă, fixată pe perete, îi servește drept culcuș; pentru a-și pregăti subzistența sărăcăcioasă, el dispune de un reșou cu petrol... Își va petrece acolo nopțile cele mai friguroase ale iernii fără foc și va mărturisi cu sinceritate: "Cel mai greu este dimineața, să scot de pe gene gheața, pentru a putea deschide pleoapele..."

Primele contacte aveau să fie apăsătoare, bogate în lovituri aspre, dar influența pe care iubirea lui plină de duioșie, blândețea lui, eroismul lui le exercită asupra sufletelor și a inimilor închise, o influență devenită mai sensibilă, mai pătrunzătoare, prin surâsul delicios al unei indulgențe nepuizabile, această influență operează schimbări complete, transformări, metamorfoze ce vor proclama clar atotputernicia harului:

- "Doamne, dacă îți cer uneori un semn sensibil al harului Tău, nu o fac pentru a fi mai sigur de Tine, dar pentru a fi mai sigur de mine."

Binefacerile spirituale și materiale curg șuvoi peste bieții refugiați armeni, polonezi, italieni, precum și peste strângătorii de pețice și "băieții cei răi" de care ajunge să se facă iubit. [...] El se pierde în Dumnezeu pentru a nu mai îndeplini decât rolul unui instrument docil în mâinile Creatorului său, justificând unul din "Gândurile" sale:

- "Nu încerca să faci din tine o capodoperă, ci o unealtă a fericirii".

(Fragmente din: PIERRE GHERMAN, "Din palat la altar și la pușcărie - Prințul Vladimir Ghika")